

РЕШЕНИЕ

№ 24714

гр. София, 25.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Мария Стоева

Елена Попова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разглежда дело номер **8800** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „КИГ СЕНЗАР“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез пълномощника адв. Г. К., срещу решение № 1481/27.03.2024 г. по анд № 430/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 135 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-11-ДНСК-286/13.12.2023 г., издадено от началника на Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК) - С., с което на основание чл. 166, ал. 4 ЗУТ на „КИГ СЕНЗАР“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 30000 лева.

С жалбата се поддържа, че при издаването на наказателното постановление е допуснато неправилно приложение на материалния закон и са налице съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че актосъставителят е част от структурното звено на РДНСК – Р. и не е териториално компетентен да инициира административнонаказателно преследване за твърдяното нарушение, доколкото в АУАН и НП недвусмислено се сочи, че същото е извършено в [населено място]. По тези съображения жалбоподателят счита, че административнонаказателното производство е опорочено поради допуснато съществено процесуално нарушение от категорията на абсолютните, като прави искане за отмяна на решението на Софийския

районен съд.

В съдебното заседание, чрез процесуалните си представители адв. К. и адв. С., поддържа жалбата. Представя писмени бележки и претендира разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът в съдебното заседание, чрез юрк. А., оспорва жалбата, като прави искане решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна, поради което поддържа, че същата следва да бъде оставена без уважение.

Административен съд София – град, XVII касационен състав, след като взе предвид и обсъди поотделно и в съвкупност наведените от страните доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора, като е приел за установена следната фактическа обстановка:

„Киг Сензар“ ЕООД е дружество, регистрирано в Република България, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ап.10, представлявано от управителя Б. К. Г.. Дружеството било вписано в регистъра на консултантите за оценяване на съответствието на инвестиционни проекти и/или упражняване на строителен надзор, съгласно Удостоверение № РК-0867/18.10.2021г., издадено от началника на ДНСК. От възложителя „Волтген“ ЕООД било подадено заявление вх. № ОБАЗ-335/05.09.2023 г. до [община] за съгласуване и одобряване на инвестиционни проекти, по които се издава разрешение за строеж. Проектът за строежа бил разработен във фаза технически инвестиционен проект по следните части: ВиК и ПБЗ. Част ПБЗ била изготвена от проектанта инж. Б. К. Г., която притежавала пълна проектантска правоспособност с рег. № 12384. Съгласно сключен договор № 2-146/28.08.2023г. между възложителя и „Киг Сензар“ ЕООД, представлявано от инж. Б.Г., бил изготвен комплексен доклад с изх.№ 1131/30.08.2023 г. за оценка съответствието на инвестиционния проект със съществените изисквания за строежа с предложение до главния архитект да съгласува и одобри проекта. Въз основа на горните документи от главния архитект на [община] било издадено разрешение за строеж № 75/12.09.2023 г. за обект „Изграждане на сградно водопроводно отклонение с L=19 м. за водоснабдяване на УПИ II-574, кв.38, [населено място], общ.И., обл. Р.“. Посочените обстоятелства били установени след извършена от служители на РДНСК - Р., включително св. Д. Т., проверка, чиито констатации били отразени в Констативен протокол № РС- ИВ-973-1 от 26.09.2023 г. Въз основа на така направените констатации св.Т., на длъжност „главен инспектор“ в РДНСК – Р., съставила срещу дружеството жалбоподател АУАН № Р-11/12.10.2023 г. за извършено на 30.08.2023 г. в [населено място] нарушение, което било квалифицирано по чл.166, ал.4 от ЗУТ. Актът бил съставен за това, че „Киг Сензар“ ЕООД в качеството му на консултант по смисъла на чл.166, ал.1, т.1, предл.1 от ЗУТ, упражняващо дейността си съгласно Удостоверение № РК-0867/18.10.2021 г., издадено от началника на ДНСК, и договор за изготвяне на комплексен доклад № 2-146/28.08.2023 г. с възложителя „Волтген“ ЕООД е извършило оценка за съответствие

на инвестиционния проект с основните изисквания към строежите по реда на чл.142, ал.6, т.2 от ЗУТ, отразена в комплексен доклад № 1131/30.08.2023 г. за строеж „Изграждане на сградно водопроводно отклонение с L=19 м. за водоснабдяване на УПИ II-574, кв.38, [населено място], общ.И., обл.Р.“, след като за същия строеж инж.Б. К. Г. – управител на консултанта, е изготвила инвестиционен проект по част “План за безопасност и здраве“. АУАН бил предявен на управителя на дружеството, която след като се запознала със съдържанието му, го подписала без възражения. Такива са били депозирани в законоустановения срок с вх. № РС-ИВ-973-02-146/19.10.2023 г. След преценка на подаденото възражение като неоснователно и на база на съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление, с което за извършеното нарушение по чл.166, ал.4 ЗУТ на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 30 000 лева, на основание чл. 237, ал. 1, т. 13 от ЗУТ. Наказателното постановление било връчено срещу подпис на управителя на дружеството – жалбоподател на 19.12.2023 г.

При така установеното от фактическа страна Софийският районен съд е формирал изводи, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи, в рамките на тяхната материална и териториална компетентност, предвид разпоредбите на чл.238, ал.2, т.2 от ЗУТ и чл.239, ал.1, т.2 от ЗУТ, при съставянето им са спазени предвидените от закона писмена форма и съдържание, както и сроковете, визирани в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Приел е, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на издадения санкционен акт. Въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че правилно е ангажирана административната отговорност на жалбоподателя за извършеното нарушение по чл.166, ал.4 ЗУТ в съответствие с нормата на чл. 237, ал. 1, т. 13 ЗУТ, съответно размерът на наложената санкция се явява съобразен със степента на обществена опасност на извършеното.

С оглед изложените фактически и правни изводи, СРС е приел, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено.

При извършената служебна проверка съобразно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК настоящата касационна инстанция приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но е постановено при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, като съображенията за това са следните:

По силата на чл. 84 ЗАНН относно реквизитите на решението на въззивния съд приложение намира разпоредбата на чл. 339, ал. 1 НПК, съгласно която в решението си въззивната инстанция посочва: по чия жалба или протест се е произнесла, основното съдържание на присъдата, жалбата и протеста, кратко съдържание на доводите, изложени от страните в съдебното заседание, и решението си по жалбата или протеста.

В случая въззивната инстанция не е изпълнила вменените ѝ с цитираната по-горе законова разпоредба задължения, доколкото в производството пред СРС не са събрани съответните доказателства и не е формиран извод относно териториалната компетентност на актосъставителя, като по този начин без отговор е останало основното възражение на касатора, който е поддържал защитната теза, че актосъставителят, като част от структурното звено на РДНСК-Р., не е териториално компетентен да инициира административнонаказателно преследване за твърдяното нарушение, за което се сочи, че е извършено в [населено място].

Доводите и възраженията на жалбоподателя в тази насока не са анализирани подробно и задълбочено, като изложените в тази връзка мотиви, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни за това административни органи, в рамките на тяхната материална и териториална компетентност, са общи и декларативни. В съдебното решение не са изложени мотиви досежно териториалната компетентност на актосъставителя - от кои доказателства и на какво основание съдът е приел за установено, че същият е териториално компетентен орган. В тази връзка следва да се посочи, че мястото на извършване на нарушението е предпоставка за определяне компетентността на лицата, които извършват проверката и могат да съставят актове за установяване на нарушения, а в случая в АУАН и НП е посочено, че нарушението е извършено в [населено място].

Въззивният съд дължи отговор на отправените пред него възражения и собствен анализ на доказателствените източници, въз основа на които е възприел именно тази фактическа обстановка, когато отговорът на направените пред него възражения изисква това, както е в конкретния случай. На възраженията се дължи отговор чрез посочване на основанията, поради които те се отхвърлят като неоснователни. Декларативността не изпълва съдържанието на изискването по чл. 339, ал. 2 НПК. Отсъствието на подобни аргументи представлява нарушение на правилата за формиране на вътрешното убеждение, което в крайна сметка нарушава правото на защита на санкционираното лице.

Отделно от горното, съдът, като инстанция по същество, е бил длъжен да попълни делото с всички относими доказателства, като неправилно установена от въззивния съд фактическа обстановка и липсата на мотиви относно относими към извършеното нарушение факти е пречка за касационната инстанция да провери законосъобразността на изводите на СРС.

При това положение налага се изводът, че оспореното решение не е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Непълнотата на мотивите на въззивния съд по посочените въпроси пречат за касационната инстанция да осъществи контрол за правилност на съдебното решение и съставлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила, което налага отмяната на съдебното решение. Предвид забраната за нови фактически установявания по чл. 220 АПК от касационната инстанция, след отмяна на решението делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд, който да изпълни задължението си да събере и да обсъди поотделно и в тяхната съвкупност релевантните доказателства, установяваните с тях факти и относимостта им към съставомерността на вмененото нарушение, да извърши дължимия правен анализ и да мотивира произнасянето си по същество, като обсъди и всички възражения на страните, вкл. възражението на жалбоподателя за липсата на териториална компетентност на актосъставителя.

В зависимост от изхода на делото въззивният съд следва да се произнесе и по въпроса за разноските в настоящата инстанция.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 и чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XVII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1481/27.03.2024 г. по анд № 430/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 135 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.